

Een samenloop van omstandigheden

*Midden in mijn leven ontsprongen twee wegen,
hoorde ik een wijs iemand zeggen.
Ik koos de minst bewandelde weg.
En iedere dag en iedere nacht maakte dát het verschil.*

Larry Norman (met excuses aan Robert Frost)

Na een ongewoon droge winter viel in maart de regen met bakken uit de hemel. Vervolgens daalde een koufront uit Canada neer, dat bleef hangen door de draaiende wind die vanuit het oosten van Oregon door de bergengte joeg. Hoewel de lente niet lang meer op zich zou laten wachten, was Koning Winter niet van plan zijn zwaarbevochten heerschappij zonder slag of stoot op te geven. Een vers pak sneeuw lag als een deken over het kustgebergte en de regen veranderde direct in ijs zodra de druppels de bevroren grond buiten het huis raakten. Genoeg reden voor Mack om zich met een boek en een glas warme cider in de warmte van het knapperende haardvuur te nestelen.

Maar in plaats daarvan logde hij vanuit huis in op zijn computer in de stad en besteedde het grootste deel van de ochtend aan zijn werk. Hij zat op zijn gemak, in pyjamabroek en T-shirt, in zijn

werkkamer en pleegde zijn verkooptelefoontjes, voor het merendeel naar nummers aan de oostkust van de Verenigde Staten. Af en toe stopte hij even om te luisteren naar de helder tegen zijn raam tikkende hagel en om te zien hoe de ijzel buiten een steeds dikkere laag vormde. Hij zat noodgedwongen opgesloten, door het ijs gevangen in zijn eigen huis, en hij had daar niets op tegen.

Stormen die de dagelijkse gang van zaken verstoren, hebben iets plezierigs. Sneeuw of ijzel verlossen je ineens van verwachtingen, van normen die je moet halen en van de druk die afspraken en roosters op je leggen. En in tegenstelling tot ziekte is het vooral een ervaring die je met anderen deelt in plaats van haar in je eentje te ondergaan. Het is net alsof je een gemeenschappelijke zucht hoort slaken vanuit de nabijgelegen stad en het omliggende platteland, waar de natuur tussenbeide is gekomen om de vermoeide mensen wat verademing te geven voor zover ze daartoe in staat zijn. Dege-
nen die erdoor getroffen worden, zijn met elkaar verbonden door het excuus dat hun geboden wordt, en hun harten zijn ineens en onverwachts wat van slag. Verontschuldigen zijn niet nodig als je niet verschijnt op een afspraak. Iedereen heeft begrip voor de bijzondere omstandigheden die je afwezigheid rechtvaardigen. En het feit dat de druk om ergens aan te moeten voldoen plotseling van je wordt afgenomen, geeft een opgelucht gevoel.

Het is natuurlijk ook zo dat stormen de handel verstoren, en hoewel enkele bedrijven er wat extra's door verdienen, lijden andere verlies. Daardoor kan niet iedereen het waarderen wanneer alles tijdelijk plat ligt. Maar deze bedrijven kunnen niemand de schuld geven voor hun omzetverlies of voor het feit dat hun werknemers niet komen opdagen op kantoor. Zelfs al duurt het maar een dag of twee, op de een of andere manier heeft iedereen even het gevoel dat hij de baas is van zijn eigen wereldje, gewoon doordat die kleine druppels water bevroren wanneer ze de grond raken.

Zelfs alledaagse handelingen worden bijzonder. Eenvoudige karweitjes krijgen iets avontuurlijks en je ondergaat ze in een ver-

hoogde staat van paraatheid. Aan het eind van de middag schoot Mack in zijn kleren, trok de deur achter zich dicht en liep, of beter gezegd glibberde, over de paar honderd meter lange oprijlaan naar de brievenbus. Het ijs had dit karweitje op een raadselachtige manier veranderd in een strijd tegen de elementen. Voor Mack leek het alsof hij zijn vuist ophief tegen de brute kracht van de natuur en die uitdagend midden in haar gezicht uitlachte. Het feit dat niemand het zou opmerken of zou kunnen schelen, maakte hem niets uit. De gedachte alleen al deed hem glimlachen.

De ijskoude regendruppels prikten op zijn wangen en handen toen hij voorzichtig voortglibberde over de licht hellende oprijlaan. Hij vermoedde dat hij eruitzag als een dronken zeeman die behoedzaam naar het volgende spuigat waggelde. Als je het hoofd moet bieden aan de kracht van een ijsstorm, loop je niet bepaald te koop met je zelfbewustheid. De bulderende storm beukt op je in. Twee keer gleeed Mack uit en moest hij voorzichtig weer over-eind krabbelen voordat hij zijn armen om de brievenbus heen kon slaan, alsof hij een verloren gewaande vriend omhelsde.

Hij rustte even uit om de schoonheid van de kristallen wereld om zich heen in zich op te nemen. Alles weerspiegelde licht en droeg bij aan de sprookjesachtige schittering van de namiddag. De bomen in het veld van de buurman hadden allemaal doorschijnende mantels aangedaan en stonden daar op unieke wijze alleen en toch samen door hun identieke aankleding. De wereld zag er wonderlijk uit en een kort ogenblik, niet langer dan een paar seconden, viel door deze schitterende pracht Het Grote Verdriet van Macks schouders af.

Het kostte hem zowat een minuut om al het ijs weg te slaan dat de klep van de brievenbus had verzegeld. De beloning voor zijn inspanning was een enkele envelop met daarop in drukletters zijn voornaam. Er zat geen postzegel op, geen stempel en geen afzender. Nieuwsgierig scheurde hij de envelop open, wat niet zo eenvoudig was met vingers die stijf begonnen te worden door de

kou. Met zijn rug naar de harde wind die hem de adem benam, peuterde hij ten slotte een rechthoekig stukje papier uit de envelop. In drukletters stond er niet meer dan dit:

Mackenzie,

Het is alweer een tijdje geleden dat ik je gezien heb. Ik heb je gemist.

Als je me wilt ontmoeten, ik ben komend weekend bij de hut.

Papa

Mack verstijfde. Hij voelde zich misselijk en daarna boos worden. Hij dacht bewust zo min mogelijk aan de hut en wanneer hij dat toch deed, waren zijn gedachten allesbehalve vriendelijk of goed. Als dit iemands idee van een goede grap was, dan sloeg de afzender de plank volkomen mis. En om het briefje te ondertekenen met *Papa*, maakte het alleen nog maar afschuwelijk.

‘Dwaas,’ gromde hij en dacht aan Tony, de postbode, een overdreven vriendelijke Italiaan met een groot hart, maar met weinig tact. Hoe kwam hij erbij om zo’n belachelijke envelop te bezorgen? Er zat niet eens een postzegel op. Mack propte de envelop en het briefje in zijn jaszak en draaide zich om naar zijn huis om de gladde weg terug te lopen. De windvlagen die op de heenweg geprobeerd hadden hem tegen te houden, versnelden nu zijn oversteek van de steeds dikker wordende minigletsjer.

Eigenlijk ging het best goed, totdat hij op de plek kwam waar de oprijlaan een beetje afliep en een flauwe bocht naar links maakte. Zonder dat hij er moeite voor deed of dat het zijn bedoeling was, maakte hij wat snelheid. Hij gleed voort op zijn schoenen met zolen die zo stroef waren als de poten van een eend die op een bevroren vijver landt. Terwijl hij wild met zijn armen zwaaide in de hoop zijn evenwicht te bewaren, merkte Mack dat hij regelrecht afstevende op de enige boom van redelijk formaat langs de oprijlaan. De boom waarvan hij enkele maanden geleden nog de laaghangende takken had afgehakt. En nu stond die boom hem

daar halfnaakt op te wachten, klaar om hem te ontmoeten en naar het leek verlangend om wraak te nemen voor het verlies van enkele van zijn takken. In een opwelling koos Mack voor zijn eigen veiligheid en liet zich vallen door zijn voeten te laten wegslippen. Je kon maar beter een pijnlijk achterwerk hebben dan reepjes vel van je gezicht af te moeten trekken.

Maar door de stoot adrenaline die door zijn aderen raasde, ging hij te ver. In slow motion zag Mack zijn voeten vlak voor hem de lucht in gaan, alsof ze omhoog gezwaaid werden door de een of andere valstrik in een oerwoud. Hij landde hard met zijn achterhoofd op de grond en gleeed vervolgens weg, om als een hoop vuil te belanden aan de voet van de glinsterende boom, die boven hem uit leek te torenen met een zelfvoldane blik vol afkeer en teleurstelling. Even werd de wereld om hem heen zwart, althans zo leek het. Hij lag daar, versuft, en keek omhoog naar de lucht. Hij kneep zijn ogen samen toen de ijzige neerslag zijn gloeiende gezicht begon af te koelen. Een paar tellen voelde alles eigenaardig, warm en vredig. Zijn boosheid was verdwenen door de smak die hij had gemaakt. ‘Wie is er nu een idioot?’ mopperde hij in zichzelf, in de hoop dat niemand hem had gezien.

De kou kroop langzaam door zijn jas en trui heen en Mack besepte dat de ijsregen, die onder hem eerst smolt en dan weer aanvroor, binnen afzienbare tijd voor veel ongemak zou zorgen. Hij kreunde en voelde zich een oude man toen hij zich omrolde tot hij op zijn handen en voeten steunde. Pas toen zag hij het helderrode glijspoor van zijn val, vanaf het punt waar hij de grond had geraakt tot waar hij nu zat. Alsof het plotselinge besef van zijn verwonding het startsein had gegeven, kroop er een doffe, kloppende pijn naar zijn achterhoofd. Instinctief bracht hij zijn hand naar de bron van dit gebons en toen hij zijn hand terugtrok zag hij dat die rood kleurde door het bloed.

Terwijl hij aan het ruwe ijs en het scherpe grind van de oprijlaan zijn handen en knieën openhaalde, kroop en gleeed Mack

langzaam vooruit, totdat hij een wat vlakker stuk van de oprijlaan bereikte. Het kostte hem heel wat moeite om op zijn benen te gaan staan en voetje voor voetje het huis te bereiken, vernederd door de machten van het ijs en de zwaartekracht.

Eenmaal binnen wierp Mack de buitenste lagen van zijn kleding zo goed en kwaad als hij kon van zich af. Hij besloot de natte, met bloed doordrenkte spullen te laten liggen waar hij die in de hal had neergekwakt, en trok zich met pijn en moeite terug in de badkamer om zijn wonden eens beter te bekijken. Het was duidelijk dat de ijzige oprijlaan het had gewonnen. Uit de wond op zijn achterhoofd druppelde nog steeds bloed en er zaten steentjes in. Zoals hij al vreesde, zat er een behoorlijke bult op zijn hoofd, die eruitzag als de hoge rug van een walvis die door de woeste golven van zijn dunnende haar heen stak.

Mack vond het een lastig karwei om zichzelf op te lappen terwijl hij probeerde achter op zijn hoofd te kijken met een kleine handspiegel, die het omgekeerde beeld van de badkamerspiegel weergaf. Een kortstondige frustratie later gaf hij het maar op, niet in staat om zijn handen de goede kant op te laten gaan en er niet zeker van welke van de twee spiegels tegen hem loog. Hij voelde voorzichtig aan de gapende wond en slaagde erin om de grootste stukken vuil eruit te halen, tot het te veel pijn deed om nog verder te gaan. Hij pakte wat desinfecterende zalf en smeerde die zo goed als hij kon op de wond. Daarna bond hij een washandje om zijn achterhoofd met wat verbandgaas uit een la in de badkamer. Toen hij zichzelf bekeek in de spiegel, vond hij dat hij wel wat weg had van zo'n ruige zeeman uit *Moby Dick*. Hij moest erom lachen en kromp daarbij meteen ineen.

Voor wat echte medische verzorging moest hij wachten tot het Nan zou lukken thuis te komen. Getrouwd zijn met een verpleegkundige had zo z'n voordelen. Hij wist dat hoe slechter hij eruitzag, hoe meer hij zou kunnen rekenen op medelijden. Er is vaak voordeel te vinden in nadeel, als je er maar op bedacht bent. Hij

nam een paar niet te zware pijnstillers om het kloppende gevoel te dempen en hinkte naar de voordeur.

Het briefje was geen moment uit Macks gedachten geweest. Terwijl hij de stapel natte en bloederige kleding overhoop haalde, vond hij het uiteindelijk in zijn jaszak, wierp er even een blik op en liep terug naar zijn werkkamer. Hij zocht het nummer van het postkantoor op en toetste het in. Zoals hij al had verwacht, kwam Annie aan de telefoon, de directrice van het postkantoor die alles van iedereen wist. ‘Hallo, is Tony daar toevallig?’

‘Ha, Mack, ben jij dat? Ik herkende je stem wel.’ Natuurlijk herkende ze zijn stem. ‘Sorry, maar Tony is nog niet terug. Eerlijk gezegd sprak ik hem net nog via de radio en hij is nog maar halverwege Wildcat Road, nog niet eens bij jouw huis. Wil je dat ik contact met hem opneem, of zal ik een boodschap voor hem achterlaten?’

‘O, hallo. Ben jij het Annie?’ Hij kon het niet laten, hoewel haar midwesterse accent geen twijfel toeliet. ‘Sorry, ik was even bezig. Ik heb niet gehoord wat je net zei.’

Ze lachte. ‘Kom op, Mack, ik weet dat je alles hebt verstaan. Probeer me nou niet in de maling te nemen. Ik ben niet van gisteren, hoor! Wat moet ik tegen hem zeggen als hij terugkomt?’

‘Nou, eigenlijk heb je mijn vraag al beantwoord.’

Even was het stil aan de andere kant van de lijn. ‘Ik kan me niet herinneren dat je me iets vroeg. Wat is er met jou aan de hand, Mack? Heb je verdovende middelen gebruikt, of doe je dat alleen op zondagochtend om de kerkdienst door te komen?’ Toen begon ze te lachen, alsof haar eigen gevatheid haar verraste.

‘Annie, je weet dat ik geen drugs gebruik, nooit heb gedaan en ook nooit zal doen.’ Daar wist Annie natuurlijk niets van, maar Mack wilde geen enkel risico lopen dat zij zich dit gesprek over een paar dagen anders zou herinneren. Het zou niet de eerste keer zijn, dat haar zogenaamde gevoel voor humor leidde tot een mooi verhaal dat even later als waargebeurd werd beschouwd. Hij zag

zijn naam al op de voorbedelijst van de kerk staan. ‘Het is al goed, ik spreek Tony wel een andere keer. Het geeft niet.’

‘Oké dan, blijf wel binnen met dit weer, dat is veiliger. Ik weet het niet, maar een ouwe kerel als jij kan zijn gevoel voor evenwicht wel eens zijn kwijtgeraakt door de jaren heen. Het zou jammer zijn als je uitgleed en je trots daarmee gekrenkt werd. Zoals het er nu naar uitziet, redt Tony het niet eens tot jouw huis. Met sneeuw, hagelbuien en duisternis kunnen we wel omgaan, maar met deze ijzel... Dat is eigenlijk niet te doen.’

‘Bedankt, Annie. Ik zal proberen aan je advies te denken. Ik spreek je later wel weer. Dag.’ Zijn hoofd bonsde meer dan ooit, kleine hamertjes klopten op het ritme van zijn hart.

Dat is vreemd, dacht Mack, wie haalt het nou in zijn hoofd om zoiets in *onze* brievenbus te doen? De pijnstillers werkten nog niet optimaal, maar wel voldoende om de zorgen die hij voelde opkomen wat af te zwakken. Plotseling werd hij erg moe. Hij legde zijn hoofd op zijn bureau en dacht dat hij was weggedoezeld, toen de telefoon hem wakker deed schrikken.

‘Eh... hallo?’

‘Hallo, lieverd. Sliep je?’ Nan klonk ongewoon opgewekt, al dacht hij de droefheid te kunnen horen die eigenlijk bij elk gesprek dat zij voerden onder de oppervlakte lag. Zij hield wel van dit weer, net als hij soms. Hij knipte de bureaulamp aan en keek op de klok. Tot zijn verbazing was hij zeker een paar uur onder zeil geweest.

‘Eh, sorry, ik denk dat ik even weg was.’

‘Nou, je klinkt een beetje versuft, is alles goed?’

‘Jawel.’ Hoewel het al bijna donker was geworden, kon Mack zien dat de storm nog niet was gaan liggen. Er lag zelfs nog een dikkere laag ijs. De takken van de bomen hingen laag en hij wist dat er uiteindelijk een paar zouden afbreken, zeker als het harder zou gaan waaien. ‘Ik had wat ruzie met de oprijlaan toen ik de post ging ophalen, maar verder gaat het wel. Waar ben jij nu?’

‘Ik ben nog bij Arlene. Ik denk dat ik vannacht met de kinderen maar hier blijf. Voor Kate is het goed om onder familie te zijn... Dat lijkt haar wat in evenwicht te brengen.’ Arlene was Nans zus, ze woonde aan de overkant van de rivier, in de staat Washington. ‘Hoe dan ook, het is toch te glad om naar buiten te gaan. Hopelijk is het morgen beter. Ik wou dat ik al thuis was geweest voordat het zo slecht werd, maar nou ja...’ Ze zweeg even. ‘Hoe is het daar?’

‘Ongelooflijk mooi. Het is heel wat veiliger om ernaar te kijken dan om erdoorheen te lopen, neem dat maar van mij aan. Ik wil in ieder geval niet dat je probeert hiernaartoe te komen met dit weer. Alles ligt stil. Ik geloof zelfs dat Tony de post niet eens heeft kunnen bezorgen.’

‘Ik dacht dat je de post al had gekregen?’

‘Nee, er was geen post. Ik dacht dat Tony al geweest was en ik ging naar buiten om die te halen. Er...’ hij aarzelde even en keek naar het briefje dat voor hem op het bureau lag, op de plek waar hij het had neergelegd. ‘De post was nog niet geweest. Ik belde Annie en ze zei dat het Tony misschien niet zou lukken om de heuvel op te komen. Ik ga niet nog een keer naar buiten om te kijken of het hem misschien al is gelukt. Maar eh...’ hij veranderde snel van onderwerp om verdere vragen te ontlopen, ‘hoe gaat het met Kate?’

Het was even stil en daarna volgde er een diepe zucht. Toen Nan sprak, had ze haar stem gedempt tot een zacht gefluister. Hij maakte eruit op dat ze met haar hand het mondstuk bedekte aan de andere kant van de lijn. ‘Mack, ik wou dat ik dat wist. Het is net alsof je tegen een muur praat en wat ik ook probeer, ik kom er niet doorheen. Als we met de familie bij elkaar zitten, lijkt ze even uit haar schulp te kruipen, maar even later sluit ze zich weer af. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik heb gebeden en nog eens gebeden dat Papa ons helpt om een manier te vinden om tot haar door te dringen, maar...’ ze wachtte even, ‘ik heb het gevoel dat Hij niet luistert.’

Daar had je het. Papa was Nans favoriete naam voor God. De naam drukte de vreugde uit die zij ervoer in de intieme vriendschap met Hem.

‘Liefje, ik weet zeker dat God weet wat Hij doet. Het komt allemaal wel goed.’ De woorden stelden hem zelf niet gerust, maar hij hoopte dat ze de bezorgdheid die hij in haar stem had gehoord wat zouden wegnemen.

‘Dat weet ik,’ verzuchtte ze. ‘Maar ik zou willen dat Hij wat meer vaart maakte.’

‘Ik ook,’ was alles wat Mack kon uitbrengen. ‘Nou, blijf jij met de kinderen maar daar, dan ben je tenminste veilig. Doe Arlene en Jimmy de groeten van me en bedank hen namens mij. Ik hoop je morgen weer te zien.’

‘Goed, schat. Ik moet nu gaan en de anderen helpen. Iedereen is druk bezig kaarsen te zoeken voor het geval dat de stroom uitvalt. Doe jij dat ook maar. Er liggen er een paar in het kastje boven het aanrecht en er ligt nog wat brooddeeg in de koelkast. Dat kun je in de oven doen. Red je het wel, denk je?’

‘Jawel, het is vooral mijn trots die is gekrenkt.’

‘Nou, doe maar rustig aan. Ik hoop je morgenochtend weer te zien.’

‘Dat is goed, meisje. Pas goed op jezelf en bel me als je iets nodig hebt. Dag.’

Dat was een domme opmerking, bedacht hij zich toen hij had opgehangen. Zo’n typische mannengedachte, alsof hij hen zou kunnen helpen als ze iets nodig hadden.

Mack staarde naar het briefje. Het was verwarrend en pijnlijk om orde te scheppen in de draaiende warboel van emoties en donkere beelden die als een wolk zijn gedachten bedekten. Er schoten talloze gedachten door zijn hoofd. Ten slotte gaf hij het op, vouwde het briefje dubbel, deed het in een klein blikje dat hij op zijn bureau had staan en knipte het licht uit.

Mack vond iets om in de magnetron op te warmen, pakte een

stel dekens en kussens onder zijn arm en liep naar de woonkamer. Een snelle blik op de klok maakte hem duidelijk dat de Bill Moyer-show net was begonnen; een van zijn favoriete programma's. Moyer was een van de weinige mensen die Mack graag eens zou willen ontmoeten. Hij had uitstraling en was openhartig, iemand met veel liefde voor zowel mensen als de waarheid. Daarnaast had hij een ongewoon heldere kijk op de dingen. Vanavond ging een van de verhalen over Boone Pickens, een man die in de olie zat, maar nu nota bene naar water ging boren.

Haast zonder erbij na te denken en zonder zijn blik van de televisie af te wenden, pakte Mack een lijstje met een foto van een klein meisje en drukte het tegen zijn borst. Met zijn andere hand trok hij de dekens tot onder zijn kin en zonk dieper weg in de kussens op de bank.

Even later was er een zacht gesnurk te horen, terwijl het televisieprogramma verderging met een reportage over een ouderejaars student in Zimbabwe die kritiek had geuit op de regering van zijn land. Maar Mack lag al te worstelen met zijn dromen. Misschien dat hij deze keer geen nachtmerries zou krijgen, maar alleen zou dromen over ijs en bomen en zwaartekracht.